

дове на тѣзи двѣ приморски области (въ туй число Фазелисъ, на югъ отъ днешна Адалия или Саталия, Перга и Аспендъ), съ исключение на нѣкои, взети съ пристѣпъ или принудени да се прѣдадѣтъ, доброволно му се покорили (въ края на зимата прѣзъ 334 сръщу 333 година).

И тѣй, още въ първия си походъ, и за по малко отъ година време, Александръ завладялъ цѣлия западенъ

и половината отъ южния брѣгъ на Мала Азия отъ Даскилия до Аспендъ — *безъ съпротивление* (съ исключение на Милетъ и Халикарнасъ), благодарение на побѣдата при Граникъ, кроткото и справедливо обхождание съ доброволно покорившиятъ се и оставянието неприкосновени или пъкъ въстановяването прѣдишнитѣ имъ закони и начинъ на управление.

§ 11.

2-ия походъ въ Мала Азия (333). — Сражението при Иссъ.

2-ия походъ на Александаръ въ Мала Азия въ 333 година билъ посветенъ на покориение вжтрѣшнитѣ ѝ области, което, слѣдъ покориеніето на приморскитѣ области, не било вече тѣй трудна работа и било извършено съ още по малко съпротивление.

Като заповѣдалъ на Пармениона, съ находившиятъ се подъ началството му войски и пристигналиятъ отъ Македония и Гърция подкрѣпления, да трѣгне отъ Сардесъ за съединение съ него къмъ Гордий въ Фригия (близо до днешния Севрихисаръ на р. Сангарий или Сакарий) Александръ прѣзъ пролѣтѣта въ 333 година трѣгналъ за тамъ отъ Аспендъ и Перга прѣзъ земитѣ на воинственитѣ писидийски планинци. Тѣ го сръщнали съ упорито съпротивление, но той ги разбилъ въ единъ кръвопролитенъ бой, — на една мѣстность почти недостъпна, взелъ съ пристѣпъ часть отъ крѣпоститѣ имъ, а другата — принудилъ да се прѣдаде. Слѣдъ това той миналъ прѣзъ Келентъ и безпрѣпятственно дошълъ до Гордий, където се съединилъ съ Пармениона, подиръ което пакъ располагалъ общо съ толкова войска, колкото и при Граникъ. Цѣла Фригия му се покорила доброволно, за което значително спомогнало между друго и обстоятелството, че Александръ раз-

вързалъ *Гордиева възла*, като го разсѣкалъ съ меча си. Старото, суевѣрно прѣдание прѣдричало на тогава, който го развѣрже, владичеството надъ Азия — и той искусно се възползувалъ отъ това за да усили нравственното си влияние върху азиатцитѣ и мнѣнието за прѣдопрѣдѣленото нему отъ сѣдбата всемирно владичество, а сѣщо и за по силно да въодушеви собственитѣ си войски. Отъ Гордий той трѣгналъ за Анкира (днесъ Ангора), и като приелъ, чрѣзъ испратенитѣ до него пратеници, покорността на Пафлагония, заминалъ, безъ даже да влиза въ тѣзи области, на югоистокъ прѣзъ Каппадокия за Киликия. Като бързалъ да заеме *Киликийскитѣ Врата* (днесъ планинскитѣ тѣснини, образуеми въ хребета на Тавръ отъ рѣката Чахитъ-чай) — единчкия проходъ въ планинитѣ, които отдѣляли Каппадокия отъ Киликия, на пѣтя отъ Тиана за Тарсъ (днесъ Тарсусъ), той миналъ прѣзъ Каппадокия безъ да се спира, а покориеніето ѝ възложилъ на оставения въ нея съ една часть войска свой намѣстникъ. Като приближилъ до Киликийскитѣ Врата, той испратилъ сръщу персийскитѣ войски, които ги заемали, Пармениона отъ фронта, а самъ трѣгналъ въ обходъ. Персийскитѣ войски, безъ да дочакатъ на-